



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 352/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tost 49/2020 z 18. decembra 2020 takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľov, skutkový stav veci a ich argumentácia

1. Ústavnému súdu bola 22. februára 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tost 49/2020 z 18. decembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava (ďalej len „policajt“) ČVS : PPZ-292/NKA-BA1-2020 z 25. novembra 2020 (ďalej len „uznesenie policajta“) bolo aj sťažovateľom vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. a), c), e) s poukazom na § 138 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) a zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. 6 Tp 12/2020 z 28. novembra 2020 bol sťažovateľ [REDAKOVANÉ] vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a sťažovateľ [REDAKOVANÉ] vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Najvyšší súd

napadnutým uznesením zamietol sťažovateľmi podanú sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. 6 Tp 12/2020 z 28. novembra 2020.

3. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] vo svojej argumentácii smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu poukázal na to, že pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. a), c) a e) Trestného zákona bol už trestne stíhaný a právoplatne odsúdený, a to pre skutky časovo vymedzené od 17. septembra 2007 do 10. októbra 2007, od 30. októbra 2007 do 19. januára 2012 a od 1. apríla 2015 do 1. októbra 2015, pričom z poslednej väzby bol prepustený uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 109/2019-1546 z 22. augusta 2021 a potom už podľa jeho vyjadrenia trestnú činnosť nepáchal. V podanej ústavnej sťažnosti namietol to, že uznesením policajta mu bolo vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. a), c), e) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, pričom skutok je časovo vymedzený tak, že postihuje aj tie časové obdobia, pre ktoré už bol právoplatne odsúdený. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] sa domnieva, že po niekoľkých právoplatných odsúdeniach nie je možné opätovne sčítavať hodnotu drogy až na 1 kilogram, keďže za vypočítané čiastkové hodnoty predaja drogy už bol právoplatne odsúdený a po každom odsúdení, resp. po každom vyhlásení odsudzujúceho rozsudku ide o nový trestný čin. Policajt vo svojom uznesení tým, že mu vzniesol obvinenie pre trestnú činnosť skutkovo vymedzenú aj na časové obdobia, pre ktoré už bol právoplatne odsúdený, tak ignoroval ustanovenia Trestného poriadku o pokračujúcom trestnom čine a prekážke právoplatne rozhodnutej veci.

4. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] v podanej ústavnej sťažnosti napadol len tú časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorá sa týkala jeho vzatia do kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a ktorú rozporoval svojou argumentáciou o tom, že nie je možné odôvodňovať kolúznu väzbu konaním inej osoby a nevyvodzovať ju priamo z konania samotného obvineného. Konkrétne malo ísť o konanie osoby [REDAKOVANÉ] a obsah jej „motáku“, v ktorom spomína celý rad ďalších osôb, ktoré mali niečo urobiť, a spomína okolnosti, ktoré sa nestali. Taktiež podľa názoru sťažovateľa odôvodniť kolúznu väzbu podozrením, že mal pred vykonaním domovej prehliadky „vyčistiť dom“, je neakceptovateľné, keďže zo samotného podozrenia nie je možné takéto skutočnosti vyvodzovať, ale len zo samotného obvinenia.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

*„Najvyšší súd... uznesením č.k. 2 Tost/49/2020 zo dňa 18.12.2020 porušil ústavné právo sťažovateľov na osobnú slobodu podľa článkov 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.*

*Uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 2 Tost/49/2020 zo dňa 18.12.2020 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.“*

## II.

### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je porušenie ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý sa mal ústavne nonkonformným spôsobom vysporiadať s ich námietkami (pozri body 3 a 4).

## II.1. Právomoc ústavného súdu:

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

12. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

13. V súlade s § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne.

14. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

15. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

16. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016, IV. ÚS 343/2020). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

## II.2. Posúdenie vecí ústavným súdom:

17. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľov je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

18. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Svoje argumenty sťažovatelia (okrem samotného označenia referenčných ustanovení) obmedzujú len na bežnú polemiku, prevažne skutkovú alebo nanajvýš v rovine zákona (bez relevantnej ústavnoprávnej argumentácie) a aj v nej maximálne stroho, keď ide o výhrady bez systematickej prezentácie relevantných okolností a bez náležitých bližších zdôvodnení, resp. právnej argumentácie konfliktu rozhodovania najvyššieho súdu oproti zákonu alebo judikatúre. Také vymedzenie by nebolo vecne postačujúce ani pre trestno-procesnú sťažnosť nebyť prieskumu aj *ex officio* v rozsahu podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pričom ústavná sťažnosť má okrem toho obsahovať dostatočné vymedzenie porušenia (aj) uplatňovaných základných práv dotknutým rozhodnutím alebo postupom. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] navyše k podanej ústavnej sťažnosti nepriložil žiadny odsudzujúci rozsudok, na ktorý sa odvoláva a z ktorého by bolo možné ustáliť časové obdobia jednotlivých skutkov a porovnať ich s jeho argumentáciou. Ním predložené uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5 Tos 109/2019 z 22. augusta 2019 je v kontexte jeho argumentácie nedostatočným podkladom.

19. Ústavný súd preto konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľov, ktorí sú v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpení, pôsobí vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nedostatočne, pretože jej chýba relevantné odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], čo predstavuje nedostatok zakladajúci dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (podobne III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020). Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

20. V súvislosti s uvedenými nedostatkami a ich rozsahom ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, keď z mnohopočetných rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, ako posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania. Vzhľadom na to, že nespĺnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľov nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019, IV. ÚS 343/2020).

21. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o ústavnom súde a zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie

konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom, keďže podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta.

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

23. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, ostalo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami v nej uvedenými.

24. Nad rámec uvedeného ústavný súd ako *obiter dictum* len rámcovo k uplatneným námietkam uvádza, že pokiaľ sa sťažovateľ [REDAKOVANÉ] domnieva, že dochádza k duplicitě trestného stíhania pre konkrétne skutky, ktorá nespadá pod spôsob trestania viaccinného súbehu trestných činov súhrnným trestom alebo ďalších čiastkových útokov toho istého pokračovacieho trestného činu spoločným trestom, je na mieste túto okolnosť namietat' predovšetkým priamo vo vzťahu k rozhodovaniu o predmete trestného konania (vine zo spáchania trestnej činnosti v rozsahu vzneseného obvinenia), teda pri rozhodovaní vo veci samej. Pri rozhodovaní o väzbe je riešenie týchto otázok obmedzené, a to najmä v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ ide o sťažovateľa [REDAKOVANÉ] a otázku kolúznei väzby vo vzťahu k „motáku“ od [REDAKOVANÉ], vysvetlenie obavy z marenia vyšetrovania najvyššieho súdu v čl. 29 ods. 3 napadnutého uznesenia je síce stručné, avšak vystihuje podstatu veci zrozumiteľným spôsobom vzhľadom na povahu trestnej činnosti, pre ktorú je sťažovateľ stíhaný, a okolnosti „vyčistenia“ domu, pričom sa toto vysvetlenie týka konkrétnej skutočnosti (návetie § 71 ods. 1 Trestného poriadku).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 6. júla 2021**

**Libor Duľa**  
**predseda senátu**